

Puheenjohtajalta

SEY on liittomuotoinen yhdistys

Suomen Eläinsuojeluyhdistys

Osoite: Kotkankatu 9, 00510 Helsinki
Toimisto, jäsenasiat ja osoitteenmuutokset:
 Puh. 09-877 1200, faksi 09-877 1206
Sähköposti: sey@sey.fi tai etunimi.sukunimi@sey.fi
Kotisivut: www.sey.fi

Toiminnanjohtaja **Helinä Ylisirniö** 720 68 411
 Toiminnanjohtajan sihteeri **Ulla Björkén** 720 68 410
 Taloussihteeri **Erja Peltola** 720 68 415
 Eläinsuojelusihteeri **Tiina Notko** 720 68 413
 Valvojas sihteeri **Anne Skogberg** 720 68 412

Hallitus: Professori **Outi Vainio** (puheenjohtaja), johtaja **Jaana Kiljunen** Kerava (1. varapuheenjohtaja), oikeustiet.kand. **Heidi Nieminen** Korpilahti (2. varapuheenjohtaja), terveystarkastaja **Tauno Kähkönen** Lapinlahti, arkkitehti **Antti Mustonen** Savonlinna, fil.yo **Sonja Nurmi** Helsinki, kasvatustiet.maist. **Marika Salin** Loppi, yo-merkonomi **Tiina Ahokas** Haukipudas (varajäsen), eläinsuojelupalvoja **Eija Saavalainen** Rovaniemi (varajäsen) ja mielenterveyshoitaja **Antti Heiskanen** Pieksämäki.

SEY:n lahjoitustili: Leonia 800019-1061763

Finlands Djurskyddsförening

Address: Kotkagatan 9, 00510 Helsingfors
Kontor, medlemsärenden och adressförändringar:
 Tel. 09-877 1200, fax 09-877 1206
E-post: sey@sey.fi eller förnamn.släktnamn@sey.fi
Hemsidorna: www.sey.fi

Verksamhetsledare **Helinä Ylisirniö** 720 68 411
 Verksamhetsledarens sekreterare **Ulla Björkén** 720 68 410
 Ekonomisekreterare **Erja Peltola** 720 68 415
 Djurskyddssekreterare **Tiina Notko** 720 68 413
 Övervakarsekreterare **Anne Skogberg** 720 68 412

Styrelse: Professor **Outi Vainio** (ordförande), direktör **Jaana Kiljunen** Kervo (1. viceordförande), jur.kand. **Heidi Nieminen** Korpilahti (2. viceordförande), hälsoinspektör **Tauno Kähkönen** Lapinlahti, arkitekt **Antti Mustonen** Nyslott, fil.stud. **Sonja Nurmi** Helsingfors, ped.mag. **Marika Salin** Loppis, studentmerkonom **Tiina Ahokas** Haukipudas (suppleant), djurskyddsöverv. **Eija Saavalainen** Rovaniemi (suppleant) och mentalvårdare **Antti Heiskanen** Pieksämäki.

Finlands Djurskyddsförenings konto, donationer: Leonia 800019-1061763

Vajaa vuosikymmen sitten paikallisesti toimivat eläinsuojeluyhdistykset muodostivat yhteisen valtakunnallisen liiton. Näin syntyi liittomuotoinen Suomen eläinsuojeluyhdistys ry (SEY). Kahdeksalla ja puolella tuhannella jäsenellään liitto on tällä hetkellä maan suurin eläinsuojelujärjestö. Suuri koko antaa näkyvyyttä ja sanomalle painoarvoa. Satunnainen palaute on viestinyt, että liiton paikallista aktiivisuutta tukevassa toiminnassa on vielä kehittämisen varaa. Hallitus on vastaanottanut sanoman ja sitoutunut sekä jäsenyhdistysten keskinäisen että yhdistysten ja liiton välisen yhteistyön kehittämiseen.

Liittomuoto mahdollistaa mielenkiintoisen jäsenlehden, keskitetyn jäsenmaksupalvelun sekä pätevän koulutuksen eläinsuojelun asiakysmyksissä. Ei pidä unohtaa Eläinten viikon kampanjamateriaalia, joka julkaistaan SEY:n kotisivuilla. Kuluvan vuoden aikana liitossa ryhdytään kehittämään jäsenille sopivia nuorisotoiminnan malleja. Palveluiden tarkoituksena on vapauttaa aktiivit siihen, minkä vuoksi me kaikki olemme eläinsuojelujärjestöön liittyneet: tekemään työtä eläinten hyvinvoinnin edistämiseksi.

Muista eläinsuojelujärjestöistä SEY erottuu edukseen maan kattavalla valvoja- ja neuvovajaverkostolla. Useilla paikkakunnilla valvojat tekevät tiivistä yhteistyötä eläinsuojeluviranomaisten kanssa. Meneillään oleva kunta- ja palvelurakennemuutos tuo mukanaan eläinsuojeluviranomaisten työnjakoon. Kun valtiovallan suunnitelmat kypsyvät käytännöksi, voi syntyä tarve mukauttaa myös SEY:n valvojen toiminta muuttuneisiin olosuhteisiin. Siinä tehtävässä valvojavaliokunnalla on keskeinen rooli.

Myös järjestön nimen on haluttu selvemmin ilmentävän liittomuotoista toimintatapa. Toukokuun alussa SEY:n liittokokous päätti uudesta nimestä: SEY Suomen eläinsuojeluyhdistysten liitto ry. Kun se otetaan käyttöön, paperit, esitteet, käyntikortit, verkkosivut ym. joudutaan uusimaan. Kun kerran työhön ryhdytään, samassa yhteydessä myös SEY:n muuta visuaalista ilmettä työstetään.

Mukautuminen ympäröivän maailman muutoksiin on toiminnan jatkumisen edellytys.

Mainittu liittokokous hahmotteli seuraavan kolmivuotiskauden toimintasuunnitelman suuret linjat. SEY hyväksyy, että eläimiä hyödynnetään, mutta niiden hyvinvointi on otettava huomioon nykyistä paremmin. SEY osoittaa hyvinvoinnin epäkohtia järjestönä yhteiskunnallisella tasolla sekä valvojaverkoston avulla yksittäisten eläinten kohdalla. Erityisen tärkeänä pidetään eläinten auttamista niiden hoitajia kuuntelemalla ja käytännön neuvoja antamalla. Ihmisten jaksessa myös eläimet voivat hyvin. ■

Turussa 11.5.2007

Outi Vainio

SEY Suomen eläinsuojeluyhdistysten liitto ry

eläinten ystävä

djurvännen

102. vuosikerta/Årgång 102

Suomen Eläinsuojeluyhdistyksen jäsenlehti/Finlands Djurskyddsförenings tidskrift

Päätoimittaja/Chefredaktör: Juha Valste

Toimitussihteeri/Redaktionssekreterare: Pekka Hänninen

Ulkoasu/Layout: Gita Lindgren/Ekenäs Tryckeri, Tammisaaren Kirjapaino

Toimitusneuvosto/Redaktionsråd: Pekka Hänninen, Tiina Notko, Marika Salin, Outi Vainio, Juha Valste

Käännökset/Översättningar: Ija Rönnqvist

Kirjoittajat vastaavat itse artikkeliansa sisällöstä. Lehdessä julkaistuja artikkeleita saa kopioida ja jakaa opetus- ja valistustarkoituksiin, kunhan lähde ja kirjoittajan nimi mainitaan. Skribenterna ansvarar själva för artiklarna. Artiklar som publicerats i tidningen får kopieras och utdelas för undervisnings- och upplysningsändamål om källan och skribentens namn anges.

Ilmoitusmyynti/Annonssförsäljning: Erja Peltola, puh. 09-720 68 415

Paino/Tryckeri: Ekenäs Tryckeri Ab, Tammisaaren Kirjapaino. ISSN 0789-1857

Eläinten ystäväen toimitus/Djurvännens redaktion:

Kotkankatu 9, 00510 Helsinki/ Kotkagatan 9, 00510 Helsingfors
 Puh./tel. 09-877 1200, faksi/fax 09-877 1206, sähköposti/E-post: ellu@sey.fi

Muutokset jäsenrekisteriin

Jos osoitteesi, nimesi tai jäsentietosi on muuttunut ilmoita siitä sähköpostitse sey@sey.fi tai soittamalla tai kirjoittamalla SEY:hyn Ulla Björkénille. Yhteystiedot tämän lehden sivulla 15. ■

Eläinten viikko

Eläinten viikkoa vietetään jälleen 4.–10.10. Tämän vuoden teemana on suomenhevonen, ja viikon iskulause kuuluu: Suomenhevosen vuosi – hevosen vuoksi. Eläinten viikolla on tarkoitus korostaa hevostaitojen sekä hevosen vastuullisen omistamisen tärkeyttä. ■

Matkustusmukavuutta lemmikeille

Turun Eläinsuojeluyhdistys ry on tehnyt paikallisen yrityksen kanssa yhteistyösopimuksen, jonka tavoitteena on lisätä lemmikkieläinten matkustusmukavuutta autossa ikkunoiden tummennuskalvoja asentamalla. MainoXi ja TESI suunnittelivat yhdessä mainoksen tummennuskalvojen eduista ja mainoksen perusteella tehtävien kalvotusten hinnasta Turun Eläinsuojeluyhdistys saa 10:n % tuoton.

Asennettavan 3M-kalvon pinta on naarmuuntumaton ja väri säilyy muuttumattomana. Kalvo torjuu valmistajan mukaan jopa 75 % auringon lämpö- ja 99 % ultraviolettisäteilyä verrattuna pinnoittamattomaan lasiin. Kalvoille myönnetään kolmen vuoden takuu ja niitä löytyy useita sävyjä.

Sekä yritys että yhdistys korostavat kuitenkin, että kyseessä on matkustusmukavuuden lisääminen. Tummennuskalvotettuun autoon ei sovi jättää lämpimänä päivänä eläimiä edes lyhyen kauppareissun ajaksi. ■

Taru Vuoristo

Kuva: Henri Arvonen

Toukokuussa käynnistyi jo neljännen kerran SEY:n ja Whiskasin kesäkissakampanja *Kissakaveria ei jätetä!* Kampanjan tavoitteena on muistuttaa ihmisiä vastuustaan lemmikinomistajina ja herättää yleistä keskustelua lemmikkien ottamisesta ja pitämisestä. Kampanja huipentuu syksyllä järjestettävään agility-kiisaan.

Kampanjan kummeina toimivat tänä vuonna musiikin monitoimimies ja päätoimittaja **Jone Nikula**, juontaja ja tv-kasvo **Ellen Jokikunnas**, laulaja **Jonna Kosonen** sekä jo vuodesta 2004 kampanjassa mukana ollut näyttelijä **Eija Vilpas**.

Whiskas-kesäkissakampanja on vuosien varrella kerännyt varoja löytöeläimille yhteensä reilusti yli 10 000 euroa. Kampanjan

varoja on käytetty kissojen tunnistusmerkkintöihin, sterilointeihin ja kastraatioihin. Kolmen kampanjavuoden tuotoilla on mikrosirutettu yhteensä noin 1000 kissaa. Vuonna 2006 kampanjan tuomalla tuella hankittiin mikrosirunlukijat 16:een SEY:n jäsenyhdistykseen. Käynnissä olevan kampanjan tuotto käytetään myös löytöeläintyöhön.

Näin osallistut kampanjaan

Kissakaveria Ei Jätetä -hyväntekeväisyyskampanjaan voi osallistua lähettämällä tekstiviestin KISSAT numeroon 16105. Viestin hinta on 5 euroa.

Tänä vuonna kampanjaan osallistuvilla on myös mahdollisuus tilata itselleen KIS-

Kissa- kaveria EI jätetä!

SAKAVERIA EI JÄTETÄ T-paita. T-paidan voi tilata lähettämällä tekstiviestin PAITA (väli) koko (S,M,L,XL) nimi (väli) toimitusosoite numeroon 16105. Viestin hinta on 20 euroa.

Paluuviestinä osallistuja saa ensin vahvistuspyynnön, joka vahvistetaan vas-

taamalla viestillä KISSAT VAHVISTA tai PAITA VAHVISTA. Viiden tai kahdenkymmenen euron hinta peritään vain kerran, vaikka osallistuja lähettääkin kaksi viestiä. Kampanja toimii Soneran, Elisan, DNA:n, Saunalahden ja Tele Finlandin liittymissä. ■

SEY ja Restel hotellit aloittivat yhteistyön

SEY ja Restel Oy:n hotellit ovat sopineet yhteistyöstä, jonka myötä niin paikallis- yhdistykset kuin liittokin saavat tilaisuuksiinsa räätälöidyt erikoistarjoukset. Erilaisia majoitus- ja kokoontumisvaihtoehtoja löydät osoitteesta www.hotellimaailma.fi.

Restel Oy harjoittaa liiketoimintaa 45 hotellilla ja 285 ravintolalla. Restel Hotel Groupiin kuuluvat kansainväliset Crowne Plaza Helsinki, Holiday Inn ja Ramada hotellit, kotimaiset Cumulus ja Rantasipi hotellit sekä Hotelli Seurahuone Helsinki ja Ikaalisten Kylpylä.

Valtakunnallisena ravintoloitsijana Restel Oy tunnetaan mm. Martina, Huviretki ja Golden Rax Pizzabuffet -ketjuista, Hemingways, Parnell's ja Wanha Mestari -pubeista, Night Life-iltaravintoloista. ■

Tiedustelut:

Hanne Nuutinen, myyntipäällikkö,
p. 050-3659065, hanne.nuutinen@restel.fi

Muusikot lahjoittivat eläinsuojeluvalvojille

Muusikot lahjoittivat maaliskuussa Helsingin Tavastiaklubilla pidetyn K.W. Blomqvist Memorial Concert eli The Hound Dog Man Partyn tuoton SEY:n eläinsuojeluvalvojatyön hyväksi. Talkoilla järjestetty konsertti oli kunnianosoitus viime syksynä edesmenneen **Klaus William Blomqvistin** muistolle. Hän oli päätyösään Ilmailulaitos Finavian apulaisjohtaja, mutta sen ohella värikäs rock-musiikin persoona, radiotoimittaja ja monen bändin taustavaikuttaja. Konsertissa esiintyivät muun muassa Hullujussi, Jussi & The Boys, Agents & Jorma Kääriäinen, Eero Raitinen & The Noisy Kinda Men sekä useat muut artistit.

Muusikot olivat yhtä mieltä siitä, että konsertin tuotto tulisi ohjata hyödylliseen tarkoitukseen: K.W.:n arvomaailmassa eläinten oloista piittaaminen oli ollut hänelle itselleen keskeisen tärkeä elementti. Konsertin tuotto oli välttämättömien kulojen jälkeen 3826 euroa, joka summa on lahjoitettu SEY:n tilille eläinsuojeluvalvojatoiminnan tukemiseen. SEY kiittää tukijoitaan ja kunnioittaa K.W. Blomqvistin muistoa. ■

Uusi eläinsuojeluneuvoja

Anu Rosti (29) on lähi- ja pieneläinhoitaja Helsingistä. Hän työskentelee Helsingin Eläinsuojeluyhdistyksessä eläintenhoitajien esimiehen sijaisena. Hän avustaa myös Vantaan kaupungin eläinlääkäriin vastaanotolla sekä yksityisellä eläinklinikalla. Vapaa-aika kuluu perheen kanssa, johon kuuluu tyttären lisäksi afgaaninvinttikoiranarttu, kani, kaksi hoitokissaa ja akvaario. Koiranäyttelyt ja vinttikoirien maastajuoksukisat ovat myös lähellä sydäntä. ■

Hyvinvoiva hevonen

SEY on ollut mukana Suomen Hippoksen, Suomen Ratsastajainliiton sekä Suomen Hevostenomistajien Keskusliiton kanssa tekemässä opasta hevosasioista. Siinä on tietoa hevosen hankintaa suunnitteleville, vasta hevosen hankkineille tai muuten perusasioista kiinnostuneelle. Opasta voi tilata SEY:n toimistosta. Oppaan voi ladata myös SEY:n verkkosivuilta: <http://www.sey.fi/elaintieto/hevomistopas.pdf> ■

Koirakuvilla eläinsuojelutyötä

Tommi Vuorinen piirtää pilakuvia eri koiraroduista. Nyt Vuorisen piirtämiä koiria saa magneetteina R-kioskeista, Citymarketeista sekä Prismoista. Piirtäjä luovuttaa osan tuotosta SEY:n eläinsuojelutyöhön. Vuorisen tuotantoon voi tutustua osoitteessa www.tommivuorinen.com. SEY kiittää. ■

JÄSENYHDISTYS

Pieksämäen esy perusti kaupan

Pieksämäen eläinsuojeluyhdistys piti keväällä parin kuukauden ajan omaa myymälää. Liikehuoneiston yhdistys vuokrasi jäseneltään **Eeva-Liisa Rapolta** nimellistä vuokraa vastaan. ”Kauppa tuotti hyvin, ja kaupassa kävi sellaisiakin ihmisiä, jotka eivät muuten ole mukana yhdistyksen toiminnassa”, kertoo **Hanna Karjula**, joka on ollut mukana yhdistyksen hallituksessa reilun vuoden. ”Tuli kaupan kautta muutama uusi jäsenkin”, hän jatkaa.

Myyvälässä myytiin muutaman aktiivijäsenen tekemiä tuotteita kuten kasseja, kännykkäpusseja, kylttejä, jääkaappimagneetteja, paitoja, kissan ja koiran nukkumapesiä, tyyntiliinoja jne. Myymälässä pidettiin myös kirpputoria, joka sekini tuotti melko hyvin.

Tuotteet saivat kehuja. Yhdistyksen taloudenhoitaja **Arja Heiskanen** esitteli myymäläideaa ja tuotteita Itä-Suomen esyjen tapaamisessa, jossa ne herättivät kiinnostusta muissa yhdistyksissä. Tuotteita myydään edelleen löytöeläintalolla, kirpputorilla ja muissa tapahtumissa.

Pieksämäen eläinsuojeluyhdistys perustettiin vuonna 1991. Se hoitaa alueen löytöeläimet lukuun ottamatta koiria, joista huolehtii yksityinen yrittäjä. Ensimmäisen löytöeläintalonsa yhdistys avasi vuonna 1995. Nykyisiin tiloihinsa Savenvälajantielle löytöeläintalo muutti joulukuussa 1998. Tilat yhdistyksen käyttöön on antanut Pieksämäen kaupunki.

Vuosittain löytöeläintalolle tulee noin 150 eläintä, joista valtaosa on kissoja. Niiden lisäksi taloon tuodaan myös muita pieneläimiä laidasta laitaan. Entinen omistaja löytyy vain harmittavan pienelle osalle eläimistä, ja lopuille terveille eläimille etsitään uusi koti. Yhdistyksen eläimistä perimä luovutusmaksu sisältää kissojen leikkauksen ja rokotukset. Luonnonvaraiset eläimet toimitetaan hoitoon muualle.

Yhdistys on työllistänyt vuosien mittaan useita työntekijöitä löytöeläintalolle työvoimatoimiston palkkatuen avulla. Pääsääntöisesti talolla työskentelee yhtä aikaa kaksi työntekijää, toinen aamu- ja toinen iltavuorossa. Työtehtäviin kuuluu eläinten hoito, siivous, eläinlääkäri- ja kauppakäynnit, loukutukset, puhelinpäivystys sekä asiakaspalvelua. Viikonloput ja työntekijöiden loma-ajat löytöeläintaloo pyöritetään vapaaehtoisvoimin.

”Pienen paikallisyhdistyksen ongelma on porukan pienuus: väkeä tarvittaisiin enemmän hoitovuoroihin ja tapahtumiin”, kertoo Hanna. Itse hän yrittää olla mukana yhdistyksen toiminnassa minkä lapsenhoidolta kerkiää. ”Innokkuutta yhdistyksellä olisi olla enemmänkin näkyvillä, mutta rahkeet eivät riitä”, hän jatkaa. Kesällä Pieksämäen eläinsuojeluyhdistys järjestää myös avointen ovien päiviä ja on mukana eri kesätapahtumissa. ■

Pekka Hänninen

Aiheesta lisää:

<http://personal.inet.fi/koti/pieksaesy/>

Lufthansa ei hoitanutkaan koiraa Frankfurtissa

Muutin koirani ja kahden kissani kanssa Brasiliasta takaisin Suomeen toukokuussa 2006. Mennessä olin käyttänyt British Airwaysia, joka olikin toiminut hyvin, mutta palatessa se ei ollut mahdollista. Siksi päätin valita Lufthansan, koska se on BA:n lisäksi ainoa lentoyhtiö, joka lupaa ruumassa matkustavalle eläimelle välilaskupaikassa hoitoa eli vettä, ruokaa ja mahdollisuuden tarpeidensa tekemiseen.

Jo ennen lähtöä Lufthansan Brasilian virkailija aiheutti paljon vaivaa, stressiä ja ylimääräistä rahanmenoa antamalla matkustamossa matkustavien kissojen kuljetuskopille väärät mitat. Tämän takia jouduin ostamaan kahdet eri kopit, joista toiset jouduin jättämään Brasiliaan. Tämän rahanmenetyksen Lufthansa korjasi kuitenkin asianmukaisesti myöhemmin tehdessäni asiasta valituksen.

Tsekkasin koirani sisään normaalisti São Paulon lentokentällä. Olin jättänyt kuljetuslaatikon päälle tarkat englanninkieliset ohjeet, minne koirani oli menossa ja mitä toivoin sille tehtävän välilaskupaikassa ja täytin vielä Lufthansan omaan viralliseen kaavakkeeseen samat tiedot. Lisäksi olin jättänyt laatikossa olevaan suljettavaan lokeroon ruokaa ja päälle lapun ”Food is here”.

Saapuessamme Frankfurtiin, etsin Lufthansan virkailijan käsiini ja kysyin mahdollisuutta varmistaa, että koirani on kun-

nossa ja päässyt lentoaseman kenneliin ongelmitta. Virkailija sanoi, ettei kenneliin voi soittaa, mutta että kyllä koira varmasti on kunnossa. Varmistin asian vielä toiselta virkailijalta, joka vakuutteli samaa. Tämä ei tietysti vähentänyt huoltani koirasta varsinkin, kun menomatalla BA:lla tarkistussoitto oli ollut mahdollista tehdä.

Saapuessamme Helsinki-Vantaalle ja ottaessani koirani pois kuljetuslaatikosta huomasin, että sen vesikuppi oli otettu pois telineestä ja kaikki vesi oli kaatunut kopan lattialle (koira ei itse saa kuppia pois telineestä) ja koiran alusta oli märkä. Jättämäni ruokaa ei ollut annettu. Päästessään ulos, (uros)koirani ensimmäiseksi pissasi 3 minuuttia, jonka jälkeen se joi noin litran vettä. Maalaisjärkikin sanoo, että jos koirani olisi 3-4 tuntia aikaisemmin Frankfurtissa päässyt tarpeilleen ja saanut vettä, se ei olisi käyttäytynyt näin. Koirani on luonteeltaan erittäin rohkea ja sosiaalinen eikä varmasti olisi jättänyt käyttämättä tilaisuutta käydä merkkailmassa kaikki mahdolliset paikat ja juomatta tarjottua vettä. Se on myös sisäsiisti eikä ollut pissannut alleen. Koirani oli siis ollut kaksikymmentä tuntia juomatta ja pissamatta!

Tein Lufthansalle selvityspyynnön koirani hoidosta matkan aikana. Ensimmäinen vastaus kuului vähättelevään tyyliin ”Koirasi oli varmaan vain vähän shokissa pitkästä matkasta”. Soitin käsittelijälle ja kerroin olevani eläinlääkäri ja tietäväni,

että pelkästä matkajärkytyksestä (shokkihan on aina hengenvaarallinen tila, joten onneksi koirani ei sentään ollut shokissa) koirat eivät pissaa kolmea minuuttia tai juo litraa vettä sekä huomautin myös antamatta jätetystä ruoasta. Tämän jälkeen käsittelijä otti minut hieman vakavammin ja lupasi selvittää asiaa tarkemmin.

Pyysin kopioita kirjanpidosta, jota oletin heidän pitävän kaikista kenneliin saapuvista eläimistä. Lopulta sain kennelistä vastauksena vain kopioidun tekstin siitä, mitä he lupaavat tehdä koirille Frankfurtissa (päästää tekemään tarpeensa, antaa vettä ja ruokaa), mitkä jo tiesinkin. Lisäksi eläinlääkäri kuulemma tarkistaa koiran voinnin ja paperit, mikä sinänsä kuulosti epäuskottavalta, koska koiran paperit olivat minulla käsimatkatavaroissa. Mitään kirjanpitoa ei kuulemma ole. Ruokana he ilmoittivat käyttävänsä kaikille samaa ruokaa tai koiranrakkaita, mikä sinänsä on järjetöntä, sillä herkkämahainen koirahan voi mennä vesiripulille tai allerginen saada pahoja oireita, jos saa yhtäkkiä vierasta ruokaa.

Sain vaikutelman, ettei Lufthansan lupauksiin eläinten hoidosta voi luottaa. Sekä koirani että kissani ovat hengissä ja voivat hyvin, mikä on tietysti tärkeintä, ja olen luvannut niille, ettei niiden enää tarvitse matkustaa lentokoneella. Toivon, ettei mikään muu eläin saa vastaavaa kohtelua matkustaessaan. ■

Erja Saarto (ELL)

Uusi broileridirektiivi ei tuonut parannuksia hyvinvointiin

Toukokuun alussa EU:n neuvosto pääsi viimein sopuun broilereiden hyvinvointidirektiivistä. Hyväksytty versio jäi eläinten kannalta erittäin laihaksi, vaikka EU-alueen eläinsuojelujärjestöt pyrkivät viimeiseen asti vaikuttamaan sen sisältöön.

Direktiivissä määritellään broilereiden maksimikasvatustiheydeksi 33 kg/m², mutta teknisillä perusparannuksilla kasvatushallin eläintiheys voidaan nostaa 39 kg/m²:llä. Tästäkin tiheyttä voidaan edelleen nostaa kolmella kilogrammalla ne-

liötä kohden, mikäli lintujen kuolleisuus on alle 3 prosenttia eikä tilalla ole havaittu puutteita eläinten hyvinvoinnissa kahteen vuoteen.

Suomalaisten broilereiden elämään direktiivi ei tuo juuri muutoksia. Nykyinen broilerihallien eläintiheys on keskimäärin 42 kg/m²:llä, eli sama kuin direktiivin maksimimäärä hyvinvointiehtojen täytyessä. Direktiivistä jäi lisäksi uupumaan täysin broilereiden jalostukseen puuttuminen, vaikka lintujen nopean kasvun aiheuttamat terveysongelmat on myönnetty

myös EU:n omissa tieteellisissä raporteissa. Direktiivin vaatimukset eivät myöskään koske emolintujen tuotantoa, vaikka tuotantomuodon hyvinvointiongelmien ovat yleisesti tunnustettuja.

EU:n alueella kasvatetaan vuosittain noin 5 miljardia broileria, joista Suomessa kasvatetaan noin 50 miljoonaa. Suomalaisessa broilerikasvattamoissa on kerralla keskimäärin 40 000 broileria. Direktiivi astuu voimaan vuonna 2010. ■

Laura Uotila

Kissat kalliolle!

Perheeseemme tuli viime syksynä koiran kaveriksi kissanpentu. Viikon kuluttua kissa asettui rauhanomaisesti taloksi, ja tyttäreemme ryhtyi ulkoiluttamaan kissaa hihnassa kuten koiraakin ulkoilutetaan. Lähellämme on kallio, jossa perustin *Roska päivässä*-liikkeen seitsemän vuotta sitten. Vaikka Pohjois-Haaga on siistiytynyt Roskaliikkeen perustamisen jälkeen, kyseinen rikotun lasin peittävä kallio on pysynyt ”toivottomana” tapauksena. Sitä peittää vuosikymmenien rikottu lasi.

Huhtikuun lopulla ryhdyimme perheen voimin siivoamaan kalliota, niin että voimme ulkoiluttaa leikattua tyttökissaamme siellä. Aluksi projekti tuntui mahdottomalta. Kerroin kaikille kalliolla oleskeleville *Kissa kalliolle*-projektistamme, ja aloimme saada apua. Tällä hetkellä paikallisen koulun oppilaat ovat pitäneet aamunavauksen Kissa kalliolle-projektista, ja paikallislehtikin on jo kertonut asiasta.

Picnicille tulevat perheet osallistuvat lastensa takia ilomielin lasin keräämiseen. Jopa kaljoittelevat nuoret keräävät muutamia lasinsiruja ja jättävät omat pullonsa rikkomatta.”Tiesin heti, että *Kissa kalliolle*

Kissa on hyvä pitää kiinni ulkoiluttaessa sitä, jottei se pääse tappamaan lintuja ja pikkunisäkkäitä.

on hyvä projekti”, sanoi 11-vuotias **Sara**. Kissa innostaa lasten ja nuorten sydäntä lähelle tulevana konkreettisesti ympäristönsuojeluun.

”Hienoa, että tällaisessakin paikassa on vapaaehtoistyötä”, sanoi kalliolla eräskin nuori.

Kissa kalliolle-projekti palvelee myös erikäisten ihmisten toisiinsa tutustumista ja ennakkoluulojen voittamista.

Monet – jopa itsekkin nuoret – ihmiset pelkäävät kaljoittelevia nuoria, mutta kun

olemme menneet asiallisen ystävällisest heitä kohtaamaan, olemme saaneet ystävällisen vastaanoton. Tässä vaiheessa *Iris*-kissa on päässyt ulkoilemaan siivottuun kulmaan kalliota. Puhdistamistyö jatkuu. Ilahduttavinta on, että isä, joka kertoi 32 vuotta sitten rikkoneensa lasia kalliolla, tulee nyt puhdistamaan kalliota. Kallion jäniksillä ja muilla eläimillä alkaa olla päivä päivältä turvallisempi ympäristö. ■

Tuula-Maria Ahonen

KHO sallii edelleen räkkättirastaiden lahtaamisen

Korkeimman hallinto-oikeuden (KHO) mukaan mansikan viljelijät saavat edelleen suojella viljelmiään ampumalla pelloilla liikkuvia räkkättirastaita. KHO:n ratkaisu koski Uudenmaan riistanhoitopiirin 2005 lohjalaiselle man-

sikkatilalle antamaa poikkeuslupaa, jolla sallittiin 1500 rastaan ampuminen. Räkkättirastas on rauhoittamaton ja niitä saa ampua myös pesimäaikaan paikallisen riistanhoitopiirin luvalla.

Uusimaalaiset lintu- ja luontoyhdistykset

tekivät riistanhoitopiirin päätöksestä valituksen KHO:lle, koska luvan turvin marjanviljelijä sai ampua rastaista pelloiltaan jo maaliskuun alusta alkaen. Yhdistysten mukaan räkkättirastastaan päämuutto jatkuu toukokuulle ja maaliskuiset linnut ovat usein muuttomatalla levähtäviä yksilöitä, joiden ampuminen ei vaikuta paikalliseen räkkättirastaskantaan mitenkään. Lisäksi mansikat eivät kypsy vielä maaliskuussa. Yhdistysten mukaan mansikka tilalla ei edes voi pesiä 1500 räkkättiä. Yhdistysten mielestä neljän hehtaarin peltoalalla voi pesiä vain 50 lintua.

KHO katsoi valitusten pohjalta, että räkkättien ampuminen tulee siirtää kuukautta myöhemmäksi. Yhdistykset ovat tyrmistyneitä KHO:n päätöksestä ja ihmettelevät kuinka huhtikuinen lintujen teurastus voi vaikuttaa mansikkasatoon. ■

PH

Kuva: Pekka Hämmänen

Muuttavia räkkättirastaita levähtämässä pellolla Hangossa 2.5. Niitä saa siis KHO:n mielestä ampua heinäkuussa kypsyvien mansikoiden suojelemiseksi. Mukana parvessa rauhoitettu punakylkirastas, joka jää helposti sivusaaliiksi.

Älä koske poikasiin

Lokin poikanen näyttää orvolta, mutta sen emo kyllä tarkkaillee tapahtumia vähän matkan päästä.

Alkukesästä maastossa kohtaa usein yksinäisen näköisiä lintujen ja nisäkkäiden poikasia. Vaikka poikaset näyttävät säälittävilä ja emoistaan eksyneiltä, niihin ei pidä silti koskea – emo on usein lähellä, mutta ei näyttäydä ihmisen läsnäolon takia. Useiden lintulajien poikaset lähtevät pesästä lentokyvyttöminä ja toisten lajien emot saattavat olla pitkäänkin ruoanhaus- sa, jolloin poikanen vaikuttaa hylätyltä. Siirry siis hiljaa pois paikalta, niin emo luultavimmin palaa poikasensa luokse. Ihmisen koskeminen luonnon eläimeen aihe-

uttaa sille aina stressiä ja paniikkia, joskus eläin voi jopa kuolla säikähdykseen.

Joskus kaupungeissa eläinten poikaset saattavat pesästä lähdettyään jäädä liikenteen keskelle. Näin käy usein esimerkiksi lokeille, jotka pesivät talojen katoilla. Tällöin poikanen kannattaa varovasti häitstellä paimentaa turvallisempaan paikkaan kuten puistoon tai lokin tapauksessa veden äärelle. Sieltä ne pystyvät jo emojensa avustuksella siirtymään lajille luontaisempiin maisemiin. ■

PH

SEY vetosi Beijingin eläintarhasta

Toukokuussa eräällä ranskalaisella televisiokanavalla esitettiin raportti Beijingin eläintarhasta, jossa lehmiä, lampaita, kanoja ja muita eläimiä annettiin elävinä eläintarhan tiikereille vetonaulana turisteille.

Beijingin näytökset ovat julmia, luonnotomia ja aiheuttavat täysin tarpeetonta kärsimystä eläimille ja ne kannustavat ihmisiä kohtelemaan eläimiä ilman kunnioitusta. Erityisen huolissaan yhdistyksemme ovat siitä, millaiset vaikutukset raatelunäytöksillä on niitä katsoviin lapsiin ja nuoriin.

Animalia ja SEY ilmoittivat järkytyksensä ja suuttumuksensa tällaisesta toiminnasta. Järjestöjen mielestä on kuvottavaa, että eläimiä viedään tiikereiden raadeltavaksi sitä varten, että vierailijat saavat seurata uhrien tappamista ja syömistä ohjelmanumerona. Järjestöt vaativat, että syötäväksi kasvatettavat eläimet kasvatetaan hyvissä oloissa ja hoidetaan hyvin ja teurastetaan nopeasti ja kivuttomasti.

Yhdistykset pyysivät jättämässään kirjelmässä suurlähettiläs **H.E Ma Keqingia** ottamaan asian esille asiasta vastaavien virkamiesten kanssa ja vaatimaan sen lopettamista. ■

TN

10 kysymystä

Testaa, miten hyvin luit Eläinten ystävä -lehden viime numeron. Lisää kysymysten aiheista voit lukea Eläinten ystävän numerosta 1/2007

1. Mikä on luomumunan numerokoodi?
2. Kuinka suuri osa Itämeren fosfori- ja typpipäästöistä tulee kalankasvatuksesta?
3. HK Ruokatalo tuomittiin viime joulukuussa 30 000 euron yhteisösakkoon. Mistä syystä?
4. Kuinka paljon suomenhevosia on nykyisin?
5. Helsingin kaupunki lopetti viime vuonna talvilintujen ruokkimisen. Milloin se oli sen aloittanut?
6. Eläinten ystävän pakinoitsijan Aura Koiviston mies poimi piha- piiristään viime vuonna parin viikon aikana yli 30 kyytä. Mitä hän niille teki?
7. Mitä vuoden 1917 Eläinten ystävä -lehti opasti antamaan ruoaksi koirille?
8. Mikä on eläinsuojelukummi?
9. Minkä eläinlajin edustaja on Turun eläinlaitolassa majoillut Elvis?
10. Keitä ovat Laura Niinimäki ja Tiina Vesalainen?

Vastaukset:

1. Luomumunan numerokoodi on 0. Se on merkitty pakkaukseen ja jokaiseen munaan maatunnuksen eteen. Suomalaisen luomumunan leimassa lukee siis OFI.
2. Kalankasvatuksen päästöt on saatu puolitettua noin kymmenessä vuodessa. Itämeren kuormittavista fosforipäästöistä noin 2 % ja typpipäästöistä noin prosentti tulee kalankasvatuksesta. Kalankasvatuksella on silti myös muita kielteisiä ympäristövaikutuksia.
3. HK Ruokatalon sakot tulivat kalkkunoiden lainvastaisista kuljetusoloista, joissa oli aiheutettu eläimille tarpeetonta kipua ja tuskaa.
4. Suomenhevosia on nykyisin vajaa 20 000.
5. Helsingin kaupunki aloitti talvilintujen ruokinnan Töölonlahdella 1930-luvulla.
6. Risto Sauso pyydysti kyyt pihaltaan perhoshavain kautta ämpäriin ja kuljetti ne kauas uusille asuinsijoille.
7. Vuonna 1917 Suomessa oli ankara pula ruoasta. Eläinten ystävässä neuvottiin ruokkimaan koirat silti, esimerkiksi kauran leseillä ravattoman maidon kera.
8. Eläinsuojelukummi tukee eläinsuojelutoimintaa sitoutumalla antamaan SEY:lle kuukausittaisen lahjoituksen.
9. Turussa asunut Elvis on ilves.
10. Laura Niinimäki ja Tiina Vesalainen ovat SEY:n uusia eläinsuojeluneuvoja.

Kissankaislan myrkyllisyyttä selvittämässä

TIINA NOTKO

Sädekaisla on kissa-ihmisten keskuudessa pannassa väitety tujonioiljystä johtuvan myrkyllisyytensä takia. Mutta mistä on lähtöisin tieto sen tujonipitoisuudesta?

Kukkakaupoissa kissanruuhoksi myytävää sädekaislaa eli niilinkaislaa (*Cyperus alternifolius*) pidetään yleisesti myrkyllisenä kissoille. Sen sanotaan sisältävän eteristä öljyä tujonია, joka ärsyttää kissan ruuansulatuselimiä ja aiheuttaa vähitellen kroonisen ja tuhoisan munuaismyrkytyksen.

Tujonia on kotimaisista luonnonkasveista mm. koiruohossa, pujossa, pietaryrtissä ja siankärsämössä. Niissä kaikissa on voimakas, maustemainen ja epämiellyttävä tuoksu. Koiruohon ts. tujonin vaikutusta ovat osaltaan myös absintti-alkoholin omalaatuinen tuoksu ja hurjiksi sanotut vaikutukset.

Kissaharrastajat ja -yhdistykset ovat laajasti levittäneet tietoa sädekaislan myrkyllisyydestä mm. nettisivuillaan ja myös lehdissä. Vuonna 2003 Kasvintuotannon tarkastuskeskus lähetti kukka-alan tukuille kirjeen, jossa se ilmoitti, että sädekaislan myyminen kissojen rehuksi ei ole hyväksyttävää. TE-keskusten tarkastajat kävivät sen jälkeen kukkakaupoissa jakamassa asiasta tietoa ja tekemässä tarkastuksia.

Varttuneen sädekaislan tunnistaa kaulaan tähtimäisistä lehdistä, mutta suurin osa lehdistä on hyvin ohuita mutta karkeita ja teräväsärmäisiä. Sädekaisloja käytetään myös huonekasveina.

Tieto kateissa

Kierros helsinkiläisissä kukkakaupoissa viime keväänä osoitti kuitenkin, että koko asia oli tuntematon. Kissankaislaa oli monissa myytävänä, kuten kissaihmiset oli-

vat valittaneet. Ruukun kääreessä lukee usein painettuna ”Katzengrass”. Useimmat kukkakauppiat eivät olleet koskaan kuulleetkaan sädekaislan myrkyllisyydestä. Jotkut sanoivat että heillä on myynnissä vain myrkyttöä kissankaislaa. Milläs sen väitteen kumoat? Rehulaki tosin vaatii nykyään, että rehun valmistaja ja markkinoija itse huolehtivat siitä, että tuote vastaa rehusäädösten vaatimuksia. Evira seuraa asiaa pistokokein. Kaikesta päätellen niitä tarvittaisiin lisää.

Vaikeaksi osoittautuikin erityisesti rajan vetäminen sallittujen ja kiellettyjen kaislojen välillä, koska kukkakauppiat eivät itsekään tiedä lajien tieteellisiä nimiä.

Helsingin yliopiston kasvitieteen laitokselta selvisi, että pelkästään sädekaisloja on kymmenen eri lajia, puhumattakaan siitä että *Cyperus*-suvun kaislalajeja on yhteensä lähes 900! Sekavuutta lisää vielä se, että tieteellisiä nimiä on muutettu, ja *C. alternifolius* on nykyään oikeammin *C. involucratus*.

Myrkytystietokeskuksen myrkyllisten kasvien listalla sädekaislasta on maininta. Siitä sanotaan, että kasvi on myrkyllinen, mutta pienen määrän syöminen aiheuttaa harvoin oireita. Mutta millä tavalla myrkyllinen?

Koti- ja ulkomaisista myrkykasvikirjoista ei löytynyt mitään mainintaa *Cyperus*-suvun kasveista, tujonista sen sijaan kyllä, mutta aivan muihin kasveihin liittyen. Eläinlääketieteellistä toksikologiaa tai kissojen ja koirien myrkytyksiä käsittelevistä kirjoista ei myöskään löytynyt mitään mainintaa.

Viikin tiedekirjaston tietopalvelu teki

Kuva: Outi Vainio

Kuva: Tiina Notko

Tämä pehko myytiin kissankaislana, mutta onko tämä laji myrkyllinen vai ei?

haun lähes parissakymmenessä kansainvälisessä tietokannassa, mutta mitään viitettä *Cyperusten* ja tujonin yhteydestä ei niistä löytynyt.

Oli palattava taas Myrkytystietokeskukseen. Siellä kaivettiin esille kansainvälisessä *Poindex*-tietokannassa oleva tieto, jossa ilman sen kummempia selityksiä mainitaan pari sädekaislalajia. Samassa yhteydessä kerrotaan sypressien sisältävän tujonია, ja netistäkin löytyy heti tietoa tästä asiasta. Asioiden tarkistaminen Poisonindexin ylläpitäjältä ei valitettavasti onnistunut ennen lehden painamista.

Kaihdä kaisloja, suosi oraita

Yhtään tutkimuspohjaista viitettä *Cyperus*-kaislojen tujonipitoisuudesta ei siis löytynyt. Varmuutta väitteen syntyperästä ei myöskään saatu. Selvältä joka tapauksessa näyttää, että sikäli kuin kaisloissa tujonია on, sitä on hyvin vähän, joten minkäänlaiseen hysteriaan ei ole aihetta.

Lukuisat kissanomistajat ovat syvästi huolissaan kissojensa terveydestä, kun he ovat tietämättömyyttään ostaneet ”Katzengrassia” ja tarjonneet sitä kissoilleen ehkä vuosien ajan, ennen kuin ovat kuulleet sen myrkyllisyydestä. Tämä selvitys toivottavasti keventää edes hiukan heidän mieltään.

Päätelmäksi jää, että viisainta on joka tapauksessa olla ostamatta kissalle minkäänlaista kaislaa. Jos se ei ole myrkyllistä, karkeat ja teräväreunaiset lehdet voivat ainakin ärsyttää ruokatorvea, mahaa ja suolistoa ja saada kissan oksentamaan.

Pehmeäversoinen viljan oras on sen sijaan suositeltavaa viherravintoa kissalle. Sitä on helppo kasvattaa itse. Kilosta esim. terveyskaupasta tai suoraan viljelijältä ostettuja vehnäjyviä tai kuorimattomia kauranjyviä riittää ruukussa kasvatettuna kissalle narskuteltavaa moneksi kuukaudeksi. Jyviä myydään myös kukkakaupoissa pienissä pusseissa, joista voi kasvattaa yhden orasannoksen. Puhtaasta viljasta kasvatettuja oraita kissa voi taatusti syödä turvallisesti. ■

Suomessa laitonta – mennään siis Venäjälle

TIINA NOTKO

*Suomalaiset
karhukoirien omistajat
käyvät Venäjällä
testaamassa koiriaan
kytketyillä karhuilla.
Eläinsuojelijat haluavat
saada toiminnan
loppumaan.*

Luonto-Liitto, SEY ja Wild Lynx -yhdistys ottivat toukokuussa tiukasti kantaa suomalaisten metsästäjien koirantestausmatkoihin Venäjälle. Yhdistykset paheksuvat toimintaa, jossa käytetään eläinsuojelulain vastaisia menetelmiä.

Karhunmetsästyksen tarkoitettuja koiria testataan kokeissa, joissa koiran halutaan käyvän kiinni ketjuun kytkettyyn karhuun. Karhu on 40 metrin juoksu-langassa, joka tilanteeseen nähden ei voi pitkäksi kehua. Kokeissa ja karhun metsästyksessä käytettävät koirat ovat lähinnä karjalan karhukoiria ja laikoja.

Koiran suoritus pisteytetään mm. sen mukaan, kuinka innokkaasti koira käy karhuun kiinni. Koesäntöjen mukaan koiran täytyy mennä karhun luo pysähtymättä, käydä sen kimppuun ja sen jälkeen kiivaasti haukkua sitä sekä sopivalla hetkellä hyökätä ja purra sitä. Koiran täytyy kaikella käytäytymisellään osoittaa äreyttä karhua kohtaan, käydä äkäisesti sen kimppuun ja purra pakoon yrittävää karhua useasti ja voimakkaasti mihin tahansa paitsi kaulaan ja päähän kunnes karhu pysähtyy.

Hyväksytystä kokeesta koira voi saada kolmen eri asteen diplomin. Kokeesta voi saada myös alemman tason ns. pesädiplomin, joka kuvaa koiran taitoa haukkua

karhua sitkeästi käymättä siihen kuitenkaan kiinni. Kokeen säännöt ovat netissä osoitteessa www.pohjankarhukoirayhdistys.com/luonnet_saannot.html.

Suomalaiset tekevät karhukoematkoja ainakin Vienan Karjalan Nuokkijärvelle ja Säämäjärvelle. Pohjan Karhukoirayhdistys on Suomen Pystykorvajärjestön jäsenyhdistys, joka on jo vuosien ajan järjestänyt ketjukarhumatkoja Venäjälle. Matkoista ja testituloksista kerrotaan useiden Suomen Kennelliiton jäsenyhdistysten sivuilla ja matkoja mainostetaan niiden lehdissä.

Suomen Pystykorvajärjestö, joka on Kennelliiton alainen rotujärjestö mm. karjalankarhukoiralle, mainosti ainakin vielä talvella lehdessään Nuokkijärvellä keväällä

kokeiden ylituomareita.

Internetissä on – tai oli – myös videotallenteita suomalaiskoirien karhukokeista ja kuvauksia samantapaisesta villisikatestistä Venäjällä. Videoista saattoi nähdä koiran ahdistelevan karhua loputtomiin samalla kun karhu pyrki ketjussa parhaansa mukaan pakoon kääntyen välillä koiraa kohti.

SEY ja muut kannanoton julkistaneet järjestöt eivät voi hyväksyä tällaista eläinrääkkäystoimintaa. Järjestöt toivoivat kannanotossaan Suomen Kennelliiton puuttumista tähän suomalaisten koiranomistajien moraalisesti arveluttavaan toimintaan ulkomailla.

Koirien isännät kehuivat nettikeskusteluissa, että karhukoe on mukavaa yhdessäoloa koiran kanssa. Keskustelupalstojen mukaan karhun purettamista ”saa” seurata jopa tuntikausia. Palstoilla esitettiin myös ivallisia kommentteja siitä, että turhaan eläinsuojelijat yrittävät puuttua Venäjällä tapahtuvaan toimintaan.

Kuva: Juha Valste

Kennelliitolta selväsanainen lausunto

Kennelliiton hallitus käsitteli jo viikko kannanoton julkistamisen jälkeen suhtautumistaan suomalaisten ketjukarhumatkoihin ja ilmoitti, että se ei hyväksy kokeita ketjuun kytketyillä karhuilla. Vastauksessaan järjestöille se totesi, että ketjukarhutoiminta on Kennelliiton tarkoituksien ja päätösten vastaista sekä moraalisesti tuomittavaa ja lisäksi Suomen eläinsuojelulain vastaista.

Kennelliiton hallitus huomautti, että jokaisen Kennelliiton jäsenen tulee huomioida edellä mainitut seikat. Liiton hallitus päätti lähettää asiasta kirjeen aluejärjestöilleen kennelpiireille ja asianomaisille rotujärjestöille sekä Kennelliiton hyväksymien metsästyskokeiden ylituomareille.

”Kaiken kennelharrastuksen tulee olla eläinsuojelullisesti ja eettisesti kestävällä pohjalla. Kennelliiton hallitus tulee tarvittaessa käynnistämään kurinpidolliset

Karhu ei kuulu ketjun päähän eikä koirien purettavaksi.

ja loppukesällä järjestettäviä karhukokeita. Tuomareina näissä kokeissa toimii mainoksen mukaan kolme suomalaista, jotka ovat myös Kennelliiton alaisten metsästy-

Hätävarjelun liioittelua

PEKKA HÄNNINEN

Aamalla 6. toukokuuta Hankoniemen kärjessä olleet lintuharrastajat hiekkaisivat silmiään: meressä ui karhu. Karhu oli noin kolmen kilometrin päässä kaupungista ja matkalla pois päin. Se nousi pienelle ulkoluodolle ja hetken päästä se nähtiin taivuttelemassa nuoria haapoja päivämakuuta varten.

Koska karhuja nähdään saaristossa harvoin, linturetkelijät olivat yhteydessä

ympäristöviranomaisiin ja suurpetotutkijoihin. Retkeläisiä kehoitettiin varovaisesti kertomaan poliisille, että karhu on liikenteessä. Tämän jälkeen tapahtumien kulku riistäytyi aivan uskomattomille raiteille. ”Emme villeissä kuvitelmissakaan osanneet ajatella, minkä mittaluokan toimiin poliisi ja merivartiosto ryhtyvät”, kuvailee mukana ollut biologi **Kaisa Välimäki**.

Noin kello 14 alueelle saapuivat poliisin

ja merivartioston moottoriveneet. Ne saartoivat saaren, jossa karhu nukkui piilossa. Karhun nähtiin juokselevan saarella kunnes se ilmeisesti löysi piilopaikan vanhasta bunkkerista ja katosi. Koska viranomaiset eivät nähneet karhua ja pelkäsivät sen karkaavan, ne pyysivät apuun merivartioston helikopterin. Kopteri saapui noin kello 15. Se pörräsi luodon päällä ja sai karhun lopulta kömpimään esiin piilostaan. Karhu lähti uimaan kohti mannerta.

Viranomaiset seurasivat sitä merellä veneillä. Loppujen lopuksi kolmen tunnin ajojohdin jälkeen he ampuivat karhun, joka yhä yritti uimalla pako.

”Keskustelin myöhemmin suurpetoasiiantuntija **Ilpo Kojolan** kanssa, jota poliisi oli konsultoinut vasta siinä vaiheessa, kun he ajoivat karhua veneellä kohti mannerta. Kojolalle tapahtumista oli annettu sellainen kuva, että karhu oli vain nähty uimassa kohti mannerta eikä mitään ollut enää tehtävissä”, kertoo Välimäki.

”Koetimme viranomaisten saavuttua useampaan otteeseen soittaa heille ja kertoa, että mitään vaaratilannetta ei ole ja että karhun on parempi antaa olla”, jatkaa Välimäki. ”Poliisi tarkkailee tilannetta, ulkopuolisten henkilöiden turvallisuus on varmistettava”, poliisi oli vastannut lintuharrastajien puheluihin.

Helikopteri kello 15.18 luodon yllä, jonne karhu oli piiloutunut.

Kuva: Petteri Lehtikoinen

→→→ toimenpiteet, mikäli liiton tarkoitus peräi rikotaan”, vastauksessa todetaan.

Karhukoiraharrastajat yrittivät jo vuonna 1994 aloittaa ketjukarhukokeet Suomessa rajantakaisen mallin mukaisesti. Tuolloin Kennelliitto ilmoitti, että se ei hyväksy niitä. Asia jäi muuten sikseen, eikä koemuoto olisi Suomessa ollutkaan mahdollinen.

Suomessa taipumuskoe

Kaikilla sopivan rotuisilla koirilla ei ole kiinnostusta eikä uskallustakaan karhun seuraamiseen. Siihen kykeneviä koiria kuitenkin tarvitaan. Kennelliitolla on tätä

varten karhunhaukkutaipumuskoe, jolla voidaan valita jalostuskäyttöön sellaisia koiria, jotka toimivat metsästäjän apuna karhunmetsästyksessä ja viranomaisten apuna liikenteessä loukkaantuneiden karhujen jäljityksessä.

Taipumuskoe suoritetaan karhunmetsästysaikana vapaana luonnossa olevalla karhulla. Kokeessa arvostellaan koiran innokkuutta seurata karhun jälkeä ja taitoa löytää karhu sekä haukun kuuluvuutta ja karhun seuraamisen sitkeyttä. Pureminen ei kuulu tähän kokeeseen ollenkaan. Kokeen tuloksena on joko hyväksyty tai hylätty suoritus. Kokeessa koira on karhulle

lähinnä kiusankappale, ja kokeen jälkeen karhu menee taas menojaan.

Erityisen mielenkiintoista on nyt nähdä, ryhtyykö Kennelliitto ilmoituksensa mukaan käytännön toimiin, jos sen alaiset yhdistykset tai sen valtuuttamissa tehtävissä toimivat yksityiset jäsenet kuten metsästyskokeiden tuomarit Kennelliiton hallituksen kirjeestä huolimatta jatkavat Venäjän ketjukarhukokeissa käymistä ja kokeiden tuomarointia. Tähän haluamme luottaa varsinkin kun Kennelliitto vastauksessaan toivoi yhteistyötä ja yhteydenpidon jatkumista järjestöjen välillä. ■

Karhu uimassa veneitä pakoon kello 18.10.

”Olemme hyvin järkyttyneitä viranomaisten toimintatavasta. Tapahtunutta ei voi enää muuttaa, ja tapaus syö uskoa viranomaisten kykyyn harkita toimintaansa. Ainoa surua lievittävä puoli asiassa on se, että ehkä tällaisen törkeän ylilyönnin seurauksena viranomaisten on nyt vihdoin

laadittava yhtenäinen ohjeistus vastaavien tilanteiden varalle”, jatkaa Välimäki murheellisenä.

Hangon karhujupakasta on tehty viisi kantelua eduskunnan oikeusasiamiehelle. Toivottavasti tapauksen herättämä kohu käynnistää myös yhteneväisten viran-

omaisohjeiden laatimisen, jotta vastaavat turhat tappamiset vältettäisiin. Jo kaksi vuotta sitten oikeusasiamies vaati maa- ja metsätalousministeriötä laatimaan ohjeet suurpetotilanteita varten. Jospa ne nyt vihdoin saataisiin.. ■

Ammuttua karhua nostetaan veneeseen kello 18.15.

Keskus toivoa täynnä

Jasper AAF:n turvakuksessa. Jasperilla on vankkumaton suosio muiden karhujen keskuudessa. Se on myös keskuksen ainoa karhu, joka tulee, kun sitä kutsuu nimeltä.

Yhdeksän vuotta sitten Animals Asia Foundationin perustama keskus tarjoaa uuden elämän 180 karhulle. Tuhannet karhut odottavat vielä armahdustaan kipua ja kauhua täynnä olevilla karhutarhoilla Aasiassa.

eikä terveystarkastus antanut merkkejä tilan huononemisesta. Muutaman päivän kuluttua Max kuitenkin hiljaa menehtyi vammoihinsa.

Kaksikymmentä vuotta katetrissa

Sepelkarhujen uskomaton kivunsietokyky ja karhutarhoilla suoritettujen ammattitaidottomien toimenpiteiden ja leikkaukset tekevät jokaisen karhun toipumisesta arvaamattoman. Juuri keskuksen saapuneille karhuille annetaan ensiapu ja tehdään terveystarkastus, jolloin kirurgisessa opeeraatiossa poistetaan katetri ja korjataan sen aiheuttamat kudosisäelinvauriot, hoidetaan tassut, kynnet, korvat ja suu ja tarkistetaan kehon yleiskunto.

Toimenpiteet ja tarkastus voivat kestää jopa kymmenen tuntia. Tassujen lihaan painautuneet kynnet, katetrin kiinnitykseen käytettyjen teräslankojen ja pinnien poistot sapesta ja sisäelinsäleistä sekä suuret maksasyövän tai katetrin aiheuttamat kasvaimet ovat ikävän yleisiä hoidettavia. Toipuminen leikkausoperaatioista ja sopeutuminen uuteen elämään vievät kolmesta kuuteen kuukautta. Useimmilla karhuilla on takanaan lähes kahdenkymmenen vuoden piina ja kidutus kaltereiden

Kansanlääkkeenä käytettävä karhunsappi on syynä satojen sepelkarhujen kidutukseen karhutarhoilla, joissa lasketaan sappinestettä elävistä karhuista. Vaikka synteettiset tuotteet ja yrtit ovat tarjonneet vuosia sitten vaihtoehdon karhunsapelle, tarhauksen kieltävien lakien puuttuessa karhujen jokapäiväinen rääkkääminen tarhoilla jatkuu.

Vietnamissa karhutarhaus on ollut laiton vuodesta 2002, mutta tarhaus jatkuu edelleen täysin avoimesti. Vuonna 1993 englantilainen **Jill Robinson** ryhtyi työhön karhujen pelastamiseksi. Animals Asia Foundationin perustamisen (1998) jälkeen Chengdun Moon Bear Rescue Center aloitti toimintansa v. 2000 Ghengdun kaupungissa, Sichuanin provinssissa Lounais-Kiinassa.

Tällä hetkellä 140 karhuille omistautunutta työntekijää pitää huolta jo vastaanotetuista karhuista ja tekee kaikkensa

uusien pelastettujen karhujen hengissä pitämiseksi ja karhutarhauksen lopettamiseksi kokonaan. Vierailumme karhujen pelastuskeskukseen oli osa keskuksen tekemää tiedotustyötä ja tukeamme Animalian karhuryhmän toiminnalle.

Rainbow, chengdulainen oppaamme, kertoo kuinka pelastuskeskukselle tullessaan karhut ovat lähes poikkeuksetta erittäin aggressiivisia ja stressaantuneita. Olemattoman pienten häkkien aiheuttamat kasvuhäiriöt ja pakkoliikkeet, sapenlaskuun käytettävän katetrin aiheuttama tulehtunut haava ja muut fyysiset ja psyykkiset vammat saavat osan karhuista makaamaan vain apaattisina pienen häkkinsä pohjalla. Nämä hiljaiset karhut ovat usein niitä, jotka eivät selviä paria ensimmäistä päivää pidempään ja jatkavat lepoon pelastuskeskuksen pienellä karhujen hautausmaalla. Max-karhu saapui pelastuskeskukselle verraten hyväkuntoisena

sisällä ilman mahdollisuutta liikkua, nuolla itseään tai tuntea mitään muuta kuin tuskaa.

Pelastuskeskuksen käyttämä maa-alue, jossa karhujen aitaukset, suojat, eläinsairaala ja toimistotilat sijaitsevat, on lahjoitettu keskuksen käyttöön kahdeksikymmeneksi vuodeksi. Toipumisjakson jälkeen karhut sijoitetaan noin kahdenkymmenen karhun ryhmissä keskuksen aitauksiin, joissa ne jatkavat karhunelämäänsä. Kierrämme aitauksia seuraten hetken usean karhun askareita kiipeilytelineiden, uima-altaan ja koirille tarkoitettujen lelujen parissa.

Osa karhuista kiertää pientä ympyrää aitauksen nurkassa tai heijaa päätään edestakaisin välittämättä edessään seisovasta vierailijaryhmästä. Karhutarhoilla opittu stereotyyppinen käyttäytyminen on usealle karhulle edelleen ainut tapa sietää tarhaelämän aiheuttamia traumoja ja turhautumista.

Kasviksia ja mehujäätä

Karhujen ruokinta-aika lähestyy, ja saamme nähdä karhuille tarjoiltavan ravintoseoksen sekä jääkaapin, josta löytyy herkkuja sairaana oleville karhuille. Sepelkarhujen herkkuihin kuuluvat hedelmät, kasvikset, hunaja sekä keskuksen karhuille nimenomaan valmistettu hedelmämeहुjää.

Kesällä karhut pääsevät siirtymään bambumetsäksi nimettyyn aitaukseen, joka on täynnä kasvillisuutta muistuttaen mahdollisimman paljon karhujen luonnollista elinympäristöä. Bambujen taittuessa käydään kova kilpailu herkullisesta mehujäätä. Keskuksessa karhuilla on mahdollisuus toteuttaa lajille luonnollista käyttäytymistä ja päiviin mahtuu myös paljon lempeää karhuniloa.

Kierroksen lomassa Rainbow kertoo meille sepelkarhun surkeasta tilasta luonnossa. Huolimatta sepelkarhujen uhanalaisuudesta Kiinassa ja Vietnaminissa ja sepelkarhujen metsästyksen laittomuudesta, karhutarhaus jatkuu ja uusia karhuja saapuu jatkuvasti tarhoille. Sepelkarhun pentu viettää ensimmäiset kolme vuotta elämästään emonsa seurassa oppien samalla elintärkeät taidot selvitäkseen itsenäisesti luonnossa.

Useimmat karhutarhoille tulevat karhut ovat pieniä, emoiltaan riistettyjä pentuja tai salametsästettyjä aikuisia karhuja, jotka ovat oppineet vain taidon sietää suunnattoman määrän kipua ja kauhua. Karhujen luontoon vapauttamisesta on luovuttu heti keskuksen perustamisen jälkeen. Yhdenkään karhun historiaa ei tunneta tarpeeksi tarkasti, jotta vapauttaminen olisi karhun selviytymisen kannalta turvallista.

Karhut eväsretkellä AAF:n turvakeskuksessa.

Maailman laajuista vapaaehtoisuutta

Moon Bear Rescue Center rahoittaa toimintansa täysin lahjoitusvaroin, jotka tulevat yrityksiltä, yksityisiltä lahjoittajilta sekä vapaaehtoisilta ympäri maailman. Työntekijät koostuvat paikallisista tehtäviinsä koulutetuista ihmisistä, eläinlääketieteen ja eläinhoidon ammattilaisista sekä vapaaehtoisista.

Rainbow kertoo olleensa ensimmäisen vierailunsa jälkeen niin vaikuttanut pelastuskeskuksen toiminnasta, että halusi tehdä kaikkensa auttaakseen näitä karhuja ja keskuksen toimintaa. Hän ilmoitti keskukselle vapaaehtoisuudestaan ja on tällä hetkellä työskennellyt keskuksessa kaksi vuotta oppaana ja toimistotyöntekijänä.

Moon Bear Rescue Center toimii tiiviissä yhteistyössä Sichuanin hallituksen sekä paikallisten eläin- ja luonnonsuojelujär-

jestöjen kanssa. Sichuanin hallitus ei enää myönnä uusia lupia karhutarhojen perustamiseen ja on myös solminut Animals Asia Foundationin kanssa sopimuksen 500 karhun vapauttamisesta. Suuresta työpainoksesta huolimatta vielä tuhannet karhut odottavat pelastustaan idän karhutarhoilla. ■

Suomen karhuryhmä levittää tietoa karhutarhauksesta sekä kerää varoja AAF:n karhujenpelastustyölle Animalian lahjoitustilin kautta: Nordea 101130-260629, viitenumero 219082

Lisätietoa:

www.aasiankarhutarhat.com

www.animalsasia.org

Kirjoittaja on oululainen biologian opiskelija ja karhuryhmän jäsen.

Jill Robinson ja Faith-karhu. Se eli yli 20 vuotta vankeudessa kiinalaisella karhutarhalla. Nykyään se elää tyytyväisenä AAF:n turvakeskuksessa vapaana kivusta ja pelosta.

Positiivista koirankoulutusta!

Canis – Koiraharrastajan tietolehti, Gemm Oy, neljästi vuodessa 48 s.
<http://www.canis.fi/>

Morten Egtvedt ja Cecilie Køste: Naksutinkoulutusta koirallesi, Gemm 2006, 224 s., värikuvitus

Ruotsalaiset, norjalaiset ja tanskalaiset ovat jo vuosia saaneet seurata koirankoulutuksen uusia tuulia *Canis*-lehestä. Viimein lehti rantautui myös Suomeen. *Canis* poikkeaa muista Suomessa ilmestyvistä koiralehdistä siinä, että se käsittelee ainoastaan koiran koulutusta ja käyttäytymistä – ja vain positiivisen vahvistamisen kautta.

Ensimmäisen numeron perusteella lehti sopii niin aloittelevalle koiranomistajalle kuin pidempäänkin koirien kanssa harrastaneelle. Yksityiskohtaisten artikkelien avulla voi opetella uusia koulutustekniikoita tai päivittää tietoaan koirien käyttäytymisestä. Osa artikkeleista keskittyy tietyn lajin ongelmakohtien läpikäymiseen: tässä numerossa paneuduttiin esimerkiksi agilityn kontaktiesteisiin sekä noudon opettamiseen. Toisaalta mukana oli myös juttuja joka koiran arkipäiväisistä perustaidoista

sekä eläinsuojelijaa ilahduttaen myös siitä, paljonko koiralta voi harrastuksissa vaatia. Pennun tulee kuitenkin saada olla myös pelkkä pentu, vaikka omistaja tähtäisikin kilpailuille. Ja aktiivinenkin harrastuskoina on ansainnut lepopäivänsä.

Canis-lehteä julkaiseva Gemm Oy on kääntänyt myös ensimmäisen kirjansa. Valinta osui mainioon opukseen: **Morten Egtvedtin ja Cecilie Køsten Naksutinkoulutusta koirallesi** on mielestäni paras tähän mennessä suomennettu kirja aiheesta.

Naksutinkoulutus perustuu toivotun käytöksen vahvistamiseen. Johtavat eläinten kouluttajat ympäri maailmaa käyttävät sitä uusien taitojen opettamiseksi eläimille, oli kyseessä sitten delfiini, karhu tai koira. Kirjassa käydään läpi sekä naksutinkoulutuksen teoria että käytäntö harjoituksineen. Haastavin vaihe onkin kouluttajan itsensä harjoittelu – eläin seuraa kyllä ihmisen toimintaa, jos se on sille palkitsevaa. Ilman oikea-aikaisen palkitsemisen opettelua edistymisen jää kuitenkin hitaaksi ja koulutettava eläin voi turhautua koko touhuun. Mutta kun yhteinen koulutuspeleä alkaa sujua, alkavat tulokset näkyä kuin itsestään. Ja mikä ilahduttavinta – sekä koira että omistaja nauttivat molemmat iloisesta yhteistyöstä ja koulutustuokiosta.

Kirjassa on runsaasti neliväriä kuvia ja taitto on selkeää. Yksityiskohtaiset harjoitusohjeet tarjoavat vinkkejä jokaiselle naksutittelusta kiinnostuneelle. Mukana

on esimerkkejä niin hyvien käytösten opettamisesta, tottelevaisuusliikkeistä kuin hauskoista tempuistakin. Suosittelen lämpimästi – ja tätä koulutustahan voi soveltaa mihin eläinlajeihin tahansa! ■

Laura Uotila

Kaunis kuvakirja linnuista

Jari Kostet ja Markus Varesvuo: Lintuvesien äärellä, maalauksia ja valokuvia, Otava 2007, 140 sivua.

Jari Kostet on yksi Suomen tunnetuimpia luontokuvittajia ja Markus Varesvuo puolestaan vähintään yhtä tunnettu lintuvalokuvaaja. Molemmat ovat pitkän linjan lintuharrastajia. *Lintuvesien äärellä* koostuu vuosien varrella koetusta hetkistä lintupaikoilla: aukeamalla esitellään yksi lintulaji, ja molemmat kirjan tekijät kertovat sanoin ja kuvin kokemuksistaan esiteltävän linnun kanssa. Tuloksena on päiväkirjamainen kaunis kuvakirja, josta saa lisäksi vielä tietoa linnusta – varsinaiseksi määräysoppaaksi siitä ei ole. Yhteensä rantojen ja ulapoiden lintulajeja on mukana kirjassa 70. ■

Pekka Hänninen

Kirppu-setä, kissa ja kani

Kirppu asui keväällä viikon samassa pihapiirissä kissan kanssa. Hui, Kirppuhan pelkää kissoja! Onneksi Kirppu ei itse tiennyt asiasta, sillä Lassi-kissa asui visusti ovien takana toisessa talossa. Sitä ei vielä ollut ehditty kastroida, ja irti päästyään se olisi todennäköisesti lähtenyt matkoihinsa.

Lassi-kissa viipyi Pilpalassa sen ajan minkä sen lääkekuuri kesti. Lassille oli nimittäin käynyt niin kuin leikkaamattomille poikakissoille usein käy: se oli lähtenyt omille teilleen ja joutunut pahaan tappeluun. Onnekseen se oli myös joutunut kissaloukkuun ja päätynyt Hyvinkään löytöeläintalolle. Se oli käytetty eläinlääkärin hoidossa ja odotti nyt parantumista ja uuden kodin löytämistä.

Ikävä puoli asiassa oli, että Lassi oli ilmiselvästi jonkun lemmikki. Se oli hyvin ihmisrakas ja seurallinen, sitä oli pidetty paljon sylissä. Miksi sitten omistaja ei sitä kysellyt? Ehkä omistajalla on nyt uusi kissa lemmikkinään ja Lassi puolestaan on uudessa kodissa – käytyään vain välillä eläinsojelu yhdistyksen hoivissa.

Löytöeläintyöhön kuuluu monelta eläinsojelu yhdistykseltä paljon vaivaa ja rahaa. Siltä välttyttäisiin, jos ihmiset huolehtisivat kissansa leikkauttamisesta ajoissa ja kyseleisivät lemmikkinsä perään, jos se kuitenkin sattuu katoamaan. Eläinsojelu yhdistyksillä riittäisi kyllä muutakin tekemistä.

11-vuotias tyttö Karkkilasta on kirjoittanut kirjeen Kirpun nurkkaan nimimerkillä Naksu. Näin Naksu kirjoittaa:

”Onko sinusta oikein satuttaa eläimiä? Mieti! Jos heität roskia luontoon, luonto kärsii. Mieti onko parempi saastuttaa luontoa ajamalla ajoneuvoja, jotka saastuttavat

Jenna Salmela Oulusta pitää hyvää huolta Lumihietale-kanistaan.

Kuva: Marika Salin

luontoa vai onko parempi kävellä tai pyöräillä. Samalla kun luonto kärsii kärsivät myös eläimet! Muista, että pyöräily ja kävely kohentavat kuntoa eli se on terveellistä myös sinulle eläimien lisäksi.”

”Moni eläin kuolee vain sen tähden, että luonto on likainen. Auta itseäsi ja eläimiä. Mieti itseäsi eläimen asemassa. Mieti sitä kärsimystä, jonka ihminen voi tuottaa. En ymmärrä nykynuorisoa: miten on niin hankalaa ottaa roska ja viedä se roskiin tai laittaa taskuun niin pitkäksi aikaa, että sen voi heittää roskiin.”

Kiitos Naksulle hyvistä ajatuksista!

KIRPPU SAI KESÄN kynnyksellä vieraakseen Jennan Oulusta. Jenna on suuri eläinten ystävä, vaikka on vasta kuusivuotias. Jenna myös tuntee harvinaisen paljon eläimiä, aina hyönteisiä myöten, sillä hän harrastaa kaikkea luontoon liittyvää äitinsä kanssa. Itsellään Jennalla on kani nimeltä Lumihietale. Kuvan Jennasta ja Lumihietaleesta näet tällä sivulla.

12-vuotias Laura Vahtera kantaa huolta koirien kohtelusta. ”On kauheaa nähdä, jos pienelle viattomalle koiranpennulle huudetaan ja sitä ehkä jopa läppästään vain siksi, ettei se tee mitään pyydetään. Jos

koira on ollut sinulla vasta vähän aikaa ja opettelee vasta asioita, niin kyllä sen verran pitäisi ymmärtää, että eläimilläkin on tunteet. Ainaisen huudon jälkeen eläin tuntee varmasti olonsa hylätyksi ja yksinäiseksi”, kirjoittaa Laura.

”Sellaiset ihmiset, jotka ovat todella karsimättömiä, eivät saisi hankkia mitään eläintä, joka vaatii paljon huomiota ja karsivallisuutta, silloin ihminen ei pysty huomioimaan sitä tarpeeksi, tai ei jaksaa kouluttaa ja odottaa, että koira oppisi jonkun tempun”, Laura jatkaa ja sanoo itse pyrkivänsä suojelemaan ainakin kotieläimiä niin paljon kuin pystyy.

Kirjoitelkaa taas Kirpun nurkkaan ja muistakaa, että myös piirroksot ovat tervetulleita. ■

Kirppu emäntineen toivottaa kaikille oikein hauskaa kesää!

PS: Ehkä huomasi, että otsikkomme viittaa tällä kertaa kirjallisuuteen. Joko sinä olet lukenut kirjan Fedja-setä, kissa ja koira? Se on hauska kirja, Kirppu suosittellee! Oikeastaan se ei kuitenkaan kerro eläimistä, vaan on enemmänkin satukirja.

Posti Kirpun nurkkaan osoitteella Marika Salin, Sinervänpolku 15, 12750 Pilpala tai marika.salin@suomi24.fi

SUOMEN ELÄINSUOJELUYHDISTYS
PALVELUNUMERO: . A504

* . A 5 0 4 *

*Eläinten ystävä
toivottaa lukijoilleen
hyvää kesää!*

